

Imponáló az a határozott üdvtörténeti irány, amely a mai olvasmányból és evangéliumi szakaszból kiviláglik. (Persze csak visszafelé nézve könnyű olyan egyenes vonalúnak látni...)

Jeremiás arról prófétált, hogy egy napon egy Dávid-sarj királyként – azaz különleges hatalommal és tekintéllyel – fog uralkodni, nemcsak jogot, de igazságot is szolgáltat, és egybegyűjti szétszórt, megosztottságoktól szenvedő népét. A következő kb. 600 évben sok minden történt a zsidóság életében, ami nem ebbe az irányba mutatott. Aztán mégis jött Jézus... Amikor kitudódott Mária várandóssága, József „elhatározta, hogy titokban bocsátja el őt”. Ezt határozta el. Nem azt, hogy bosszút áll – a jelek alapján – a becsületén esett súlyos sérelem miatt. Ma sokan azt mondanák rá, hogy lúzer, balek, pipogya, vagy ki tudja, micsoda. Bizonyára akkoriban is akadtak, akik gúnyosan kinevették. Pedig valójában irgalmas szívű, igaz ember volt. Gyakorló kicsi. Aztán József isteni üzenetet kapott, és bár az üzenet tartalmának több eleme sem tűnhetett könnyen hihetőnek, álmából ébredve hitt az üzenetnek „és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét”. Nem kizárt, hogy ezeket a józsefi döntéseket megelőzte egy belső vívódás. Nehéz elképzelni, hogy nem. A végeredmény azonban mégis az, hogy Isten útmutatását követte. Így aztán beteljesedhetett Izaiás kb. 730 éves messiási próféciaja.

Mennyei Atyánk! Minden döntésemben a Te útmutatásaidat akarom követni. Akkor is, ha azok ellentmondani látszanak az emberi észnek, készítetéseimnek. Akkor is, ha nem egyhamar látom a gyümölcsseit. Segíts nekem, hogy felismerjem és bizalommal megvalósítsam a Te akaratodat! Mert az építi a Te Országodat.

Ruff Ferenc, Mór

